

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

După învierea Domnului

De Iuliu Florian canonic.

„Adusune-am aminte, că acel amăgitor a zis, încă fiind viu: după trei zile mă voiu scula, deci poruncește să se păzească mormântul până a treia zi“. — Așa au grăit cărturarii din Ierusalim către Pilat.

După vedeniile înfricoșate dela moartea lui Isus Hristos, toți dușmanii Mântuitorului s'au umplut de groază și în sufletele lor întunecate s'au născut tot felul de bănueli cari nu-i lăsau în pace. Cuprinși de spaimă, aleargă la Pilat și-i roagă să puie păzitori la mormântul lui Isus, ca nu cumva învățăceii să-i fure trupul mort.

Dar nu de aceasta se temeau ei. Se temeau de adevărata înviere a lui Hristos. Bine știau ei că și dacă Apostolii vor fura trupul lui Hristos, corpul acela mort, nu poate să le mai deie nici o putere, nici un curaj, pentru a vesti mai departe învățătura prorocului din Nazaret. Dar dacă înviază Hristos, toată lupta lor în contra Lui a fost zădarnică. Dacă se scoală Hristos din morți atunci moarte și prăpăd îi așteaptă pe toți. De aceea, ca omul desperat, și dușmanii lui Isus păzesc mormântul sigilat cu ostași înarmați, când bieții Apostoli de frică nici nu cutezau să se arete printré oameni.

Dar ce putea face aceasta străjuire a mormântului, când acolo zăcea însuși Fiul lui Dumnezeu? Precum noaptea cea mai întunecoasă nu poate împiedeca răsărirea soarelui, astfel nici răutatea oamenilor nu a putut împiedeca învierea lui Hristos din întunericul mormântului.

Isus Hristos este adevărul cel vecinic, este dreptate însași, și acest adevăr această dreptate, după suferințe îndelungate este închis în mormânt, străjuit de ostași, plătiți de oameni mincinoși și plini de păcate.

Nu putea fi încuiat însă multă vreme acest adevăr, această dreptate. Cu puterea ce o are ca Dumnezeu, sparge închisoarea mormântului, răstoarnă piatra si-

gilată de mâini ucigașe, și răsare ca un soare strălucitor, să facă lumină și să împrăștie întunerecul adus de slugile iadului.

În lume ne pomenim adeseori cu dreptatea și adevărul închiși în mormântul osândeii și al nedreptății, pe când făcătorii de rele trăesc îmbuibăți și fărădelegile lor nu le pedepsește nime.

Până când va ținea aceasta? — se întreabă cei cari poartă jugul suferințelor. Răspunsul vi'l dă învierea Domnului, bu-niilor creștini!

Adevărul și dreptatea sunt scânteii cu putere dela Dumnezeu și aceste scânteii nu pot fi ținute la întuneric multă vreme. Le poți înăbuși câțva timp dar dela o vreme ele se aprind și ard tot ce se află în jurul lor, fac lumină, și fac scrum și cenușă tot ce este din păcat și fărădelege.

Să nu ne abatem dar niciodată dela calea adevărului, de teama că va trebui să suferim, nici să nu ne însoțim cu cei fărădelege în nădejdea că vom trăi mai ușor. Ivierea Mântuitorului să ne întărească în credința că adevărul după suferințe duce la izbândă.

I. P. S. Mitropolit Vasile a slujit sfânta liturgie. Cu multă bucurie aducem la cunoștința cetitorilor noștri, că I. P. S. mitropolitul Vasile a slujit însuși în Dumineca Florilor sfânta liturgie în capela sa din castelul mitropolitan, fiind îmbrăcat ca preot. În Joia Mare a slujit sfânta liturgie ca arhieru, sfintind însuși sfântul Mir. Tot așa a slujit și în Dumineca și Luni Paștilor în capelă.

Nădăjduim că nu peste mult va putea slui și în catedrală, spre marea bucurie a întregii noastre mitropolii.

Sărbătorile Paștilor la Blaj au fost de astădată mai puțin frumoase decât în alți ani, lipsind dela slujbe I. P. S. mitropolit Vasile. Au slujit în schimb canonicii și profesorii aflători la Blaj. În Vinerea Mare s'a făcut incunjurarea pieții cu epitaful, fiind luminată întreagă piața. Mormântul Domnului l-au păzit și de astădată foștii noștri pompieri.

Apostolul Duminecii.

Dumineca a III-a după Paști sau a Purtătoarelor de mir (15 Mai 1927 — Faptele Apostolilor 6, 1-7. —

In zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, au făcut gâlceavă Grecii împotriva Jidovilor pentru că văduvele lor erau nebăgate în seamă la împărțirea de toate zilele.

În zilele acelea înseamnă: în zilele acelea în cari apostolii propovăduiau cu toată râvna cuvântul lui Dumnezeu, iară numărul creștinilor se înmulțea din zi în zi. Aceasta s'a întâmplat cam în anul al doilea după pogorirea Spiritului Sfânt peste sfinții apostoli, adevă la anul 32 după Hristos. Sub Grecii sfântul evanghelist Luca înțelege Jidovi din Ierusalim, cari însă erau de loc din țări străine și nu mai știau limba jidovească ci grăiau grecește. În vremea aceea creștinii din Ierusalim erau parte Jidovi cari nu știau decât jidovește, parte Jidovi cari și-au uitat limba și vorbeau numai grecește. Jidovii cari și-au uitat limba jidovească însă erau tot așa de buni Jidovi ca și ceilalți, cu atât mai vârtos, că ei nici când nu s'au retras dela plata birului pentru biserica din Ierusalim. Era însă între aceste două feluri de Jidovi anumită deosebire de vederi, cum ar fi bunăoră între Români regățieni și ardeleni de astăzi. Încreștinându-se și unii și alții dintre acești Jidovi, aceste deosebiri de vederi au rămas și pe mai departe.

Jidovii grecizați se plâneau, că văduvele lor erau nebăgate în seamă la împărțirea milosteniei, care se făcea regulat la creștinii cei dintâi. Milosteniile acestea la început se vede că le împărțeau însuși apostolii, dar după ce numărul creștinilor devenise din zi în zi tot mai mare, apostolii și-au ales câțiva bărbați de încredere, cari n'aveau altă slujbă decât să împărțească darurile printre văduve și orfani, și peste tot printre săraci. Se vede că acești bărbați aleși de apostoli au părținit mai mult pe văduvele cari grăiau jidovește și a căror limbă o înțelegeau și ei mai bine, decât pe ceice vorbiau limba gre-

cească. Oricum ar fi fost lucrul, se vede însă că Jidovii grecizați aveau toată dreptatea să se plângă.

Și chemând cei doisprezece mulțimea ucenicilor, au zis: Nu se cuvine, ca lăsând noi cuvântul lui Dumnezeu, să slujim meselor.

Sub mulțimea ucenicilor se înțelege mulțimea credincioșilor adecă a creștinilor. Acestora le-au spus, că împărțirea darurilor este lucru migălos, care pretinde vreme îndelungată. Ei însă apostoli fiind, au datorința de căpetenie să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu, nu să slujească meselor, adecă să împărțească milosteniile.

Căutați dreptaceea, fraților, dintre voi șapte bărbați cu nume bun, plin de Spiritul Sfânt și de înțelepciune, pe cari să-i punem peste treaba aceasta. Iară noi vom petrece întru rugăciune și întru slujba cuvântului.

Apostolii dau dreptul de alegere acestor șapte bărbați credincioșilor, ca ei să poată petrece și mai departe întru rugăciune și slujba cuvântului. Sub rugăciune aici este de a se înțelege rugăciunile dela sfânta liturgie iar sub slujba cuvântului predicarea cuvântului lui Dumnezeu. Plini de Spiritul Sfânt, întru cari adecă s'a dovedit, că au vreunul din darurile Spiritului Sfânt.

Și a plăcut cuvântul înaintea a toată mulțimea. Și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Spiritul Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, nemernic din Antiohia, pe cari i-au pus înaintea apostolilor, și rugându-se, și-au pus peste ei mâinile.

Mulțimea credincioșilor a ales șapte bărbați, pentru că șapte parohii creștine se aflau deja pe atunci în Ierusalim. Cel dintâi dintre acești șapte este sfântul Ștefan, despre care ne spune sfântul evanghelist Luca că era bărbat plin de credință și de Spiritul Sfânt. El este întâiul diacon și martir pe care jidovii l-au și ucis cu pietri. În biserica noastră sărbătoarea acestui mare bărbat se sărbătorește a treia zi de Crăciun, iar icoana lui se află în toate bisericile pe ușa dinspre miazănoapte a iconostasului. Despre Nicolae ni se spune că a fost nemernic din Antiohia, adecă păgân de naștere. Toți ceilalți au fost Jidovi de naștere, dar cari vorbiau limba grecească, afară de Ștefan. Acești șapte bărbați s'au numit diaconi, adecă ajutători ai apostolilor.

Apostolii rugându-se și-au pus asupra lor mâinile, ceace este hirotonire. Așadară acești șapte bărbați n'aveau numai datorința de a împărți darurile, ci și de a le ajuta apostolilor la slujba sfintei liturghii. Punerea mânilor era adecă și în Legea Veche simbolul și mijlocul, cu carele celce puneau mâinile împărțeau celuilalt oarecare dar ori putere. Iar mai târziu și vedem, tot din Faptele Apostolilor, că diaconii se îndeletniceau și cu vestirea cuvântului lui Dumnezeu.

Și cuvântul lui Dumnezeu creștea, și se înmulțea numărul ucenicilor în Ierusalim foarte, și multă gloată de preoți asculta de credință.

Cuvântul lui Dumnezeu creștea, și se înmulțea numărul ucenicilor, adecă al creștinilor, în Ierusalim foarte, de aceea pentru că acum nu mai era gâlceavă între creștini, iară apostolii își puteau vedea de

slujba lor adevărată, care era slujba sfintei liturghii și vestirea cuvântului lui Dumnezeu. Și mai îmbucurător era, că foarte mulți preoți de ai jidovilor se întoarseră la religia creștină.

* * *

«Văduvele lor erau nebăgate în seamă la împărțirea de toate zilele», ne spune sfântul evanghelist la începutul apostolului de astăzi. Sub împărțirea de toate zilele însă este de a se înțelege mila pe care o împărțeau creștinii cei de demult în fiecare zi între săraci, dar mai cu seamă între văduve și orfani.

Așadară creștinii cei de demult erau mult mai milostivi decât cei de astăzi. Ei se ajutau împrumutat, și nu lăsau o singură zi fără de a face bine. Așa de însemnat lucru era aceasta în viața creștinilor celor dintâi, încât apostolii s'au văzut nevoiți să poruncească creștinilor de pe acele vremuri ca să-și aleagă șapte bărbați, cari să împărțească mila și să facă dreptate între credincioși. Și ca să-i lege și mai mult de această slujba, i-au hirotonit prin rugăciune și punerea mânilor întru diaconi.

Cât de departe suntem noi creștinii de astăzi de acești înaintași ai noștri! Ce mare deosebire este între noi și între ei! Câți săraci, văduve și orfani de ai noștri duc cea mai grozavă mizerie iar pe noi nici capul nu ne doare de ei!

Nu vă mirați astfel, dragi cetitori, că pocăiții ne iau pe dinainte, că ei se batjocoresc cu noi și ne desprețuesc, văzându-ne că nu trăim după poruncile Domnului. Mai mult, chiar jidovii de astăzi ne întrec în această privință, ajutându-și săracii în așa fel, că un cerșitor jidov încă n'am văzut până astăzi, afară de aceia cari cerșesc pentru biserica lor.

Ei bine, nu este aceasta o adevărată rușine pentru noi? Nu ne pleznește obrazul de rușine? Pentru ce nu s'ar putea îngriji fiecare parohie de săracii, ei alegându-și dintre curatori pe unul sau doi, cari n'ar avea decât să se îngrijească de acești nefericioși.

Continuând a trăi în nepăsarea de astăzi, să nu ne mirăm apoi, când, la judecata din urmă, vom auzi de pe buzele Mântuitorului cuvintele:

„Duceți-vă dela mine blăstămaților în focul cel de veci, care e gătit diavolului și ingerilor lui. Căci am flămânzit și nu mi-ați dat să mănânc; insetoșat-am și nu mi-ați dat să beau; străin am fost și nu m'ați primit; gol și nu m'ați îmbrăcat; bolnav și în temniță și nu m'ați cercetat.. Adevăr zic vouă: întru cât nu ați făcut unuia dintre acești mai mici nici mie nu mi-ați făcut“.

IULIU MAIOR.

Groznicul foc dela Mogoșești. Miercuri în săptămână mare au ars 50 de case din comuna Mogoșești, județul Olt. Focul s'a iscat dela locuința femeii Maria Florea Matei, văduvă de război, care ducându-se la moară cu un sac de porumb pentru măcinat, a lăsat acasă pe copilul ei Dumitru, de 13 ani. Acesta s'a suit în podul casei, ca să numere ouăle, și aprinzând un chibrit ca să lumineze, au luat foc niște călți, iar de aici focul s'a dus mai departe la coperișul care era de paie. În câteva minute a ars casa și s'au aprins și celelalte, fiind vântul îngrozitor. 230 suflete au rămas fără adăpost.

Cum stă Lumea și Țara.

Foștii fakiști au înținat în partidul averescan.

Am arătat în numerii trecuți că foștii partizani ai lui Take Ionescu, cari se aflau în partidul național-țărănist, nefiind de aceeași părere cu cei dela conducerea partidului național-țărănist, au eșit din acest partid. Cam bănuiam noi că și ei sunt un fel de fripturiști, și cele mai multe gazete așa li și numeau. Dară o vreme ei au stat pe loc și s'au socotit, ce e de făcut. După câteva săptămâni apoi, văzând că tot e mai bine să te știi lângă friptura Averescanilor decât lângă mămăliga național-țărăniștilor, în ziua de 18 Aprilie, sub conducerea dlui Grigore Filipescu, s'au dus la dl Averescu, rugându-l să-i primească în partidul său. Dl Averescu i-a primit și le-a făgăduit, că-i va răsplăti după cuviință.

Ruperea în două a partidului Sașilor ardeleni.

Sașii sunt un popor foarte materialist. Dedați dela începutul descălecării lor în Ardeal ca să aibă pământul cel mai bun, să fie scutiți de dări și să aibă o mulțime de privilegii, de cari s'au folosit până la 1920, ei nu se pot împăca cu sărăcia. Exproprierea i-a atins grozav, dar și mai tare îi doare faptul, că trebuie să plătească dări bisericești foarte mari, pentru susținerea bisericilor și a școlilor. De mult tot murmură ei împotriva acestor biruri, dar fără de nici un rezultat.

Acuma în sfârșit, ajungându-le cuțitul la os, neîndestuliiți s'au hotărât să-și facă un partid al lor propriu, sub conducerea fostului prefect A. Door. S'au și adunat la Sibiu a treia zi de Paștile lor și au hotărât, că-și fac un nou partid cu numele: „Saxenbund“ — legătura sau unirea Sașilor, și aceasta vor și aduce-o la cunoștința guvernului român. Acest nou partid nu mai vrea să plătească biruri bisericești, și întrucât îi vor sili totuși la aceasta se vor desface de biserica și episcopul lor din Sibiu și-și vor întemeia o nouă episcopie.

Iată, cât sunt de slabi de inger Sașii din Ardeal! Abia nouă ani au trecut de când nu mai au privilegii, și se și desbină și se hărțuesc! Cu cât am fost mai tari noi Românii ardeleni, cari peste o mie de ani am purtat jugul crunt al Ungurilor și al Sașilor, și cu toate acestea am rămas una și nedespărțiți.

Doi bătrâni curioși. Trăiesc la Buda-pesta doi bătrâni de câte 107 ani. Unul este Ráczy István și se află în casa săracilor. El are de gând să se însoare, și să iea de soție pe o femeie de 60 de ani, care este îngrijitoare de bolnavi la clinica de ochi. — A doua este bătrâna văduvă a lui Heisler Avram, care este și ea de 107 ani. A fost la dansa un gazetar ca s'o întrebe ce viață a dus, că a putut trăi atâția ani în deplină sănătate. A spus că a stat pururea la aier curat și că a lucrat destul. L-a rugat însă pe gazetar, că dacă va scrie în gazetă că este de 107 ani cel puțin să spună adevărul și să scrie că nu arată mai mult de 80 de ani.

